

Arrest

nr. 99 928 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd, X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar voogd, beiden bijgestaan door advocaat E. DELVAUX, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 april 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat bleek dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk, werden de Oostenrijkse autoriteiten om de terugname van verzoeker verzocht op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-

verordening). Op 25 oktober 2012 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 25 oktober 2012 trof gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de voogd van verzoeker betekend op 21 november 2012.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten D.R.

geboren te (...) op (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 13.04.2012 is aangekomen in België. Vier dagen later, op 17.04.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afgaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Z." op (.../.../...)1995. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen. Op 27.09.2012 werd betrokkene toegewezen aan een voogd en de DVZ werd hiervan dezelfde dag per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 17.04.2012 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse autoriteiten hebben op datum van 25.10.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.10.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van het Eurodacverslag van 17.04.2012 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken door de Oostenrijkse autoriteiten een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij inderdaad in Oostenrijk geweest is en er asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij Afghanistan in januari 2011 per vliegtuig verlaten zou hebben richting Iran. Vanuit Iran zou betrokkene na een verblijf van onbekende duur vervolgens per auto en te voet naar Turkije gereisd zijn. Na een verblijf van een dertigtal dagen zou betrokkene vervolgens per boot naar Griekenland vertrokken zijn waar hij gedurende een vijfenveertigtal dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per vrachtwagen van Griekenland naar Italië gereisd zijn vanwaar hij per trein naar Oostenrijk reisde. In Oostenrijk vroeg betrokkene asiel aan en verbleef er gedurende tien maanden in een opvangcentrum. Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag in Oostenrijk zou zijn afgewezen. Nadien zou betrokkene vanuit Oostenrijk pe trein via Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 13.04.2012 zou zijn aangekomen en op 17.04.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 17.04.2012 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 23.10.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten weten het verzoek tot terugname van betrokkene in te willigen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Oostenrijk bekend staat met geboortedatum 11.03.1993.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene het volgende te worden opgemerkt. Daar waar betrokkene in België verklaarde dat hij geboren is op 15.05.1995 blijkt uit het terugname-akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten dat betrokkene in Oostenrijk een geboortedatum heeft opgegeven die niet overeenkomt met de in België opgegeven geboortedatum. Uit deze informatie blijkt immers dat betrokkene in Oostenrijk verklaarde geboren te zijn op 11.03.1993 terwijl hij in België 15.05.1995 opgaf als geboortedatum. Er kan van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij correcte informatie geeft aangaande dergelijke evidente persoonsgegevens. Dat men in het ene land

15.05.1995 opgeeft als geboortedatum en vervolgens in een andere land bekend staat met de geboortedatum 11.03.1993 kan niet beschouwd worden als correcte informatie. Er mag immers op zijn minst van uitgegaan worden dat men coherente verklaringen aflegt aangaande zijn eigen geboortedatum, hetgeen hier zonder meer niet het geval is. Betrokkene verklaarde bovendien tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij geen andere namen heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) en dat de opgegeven gegevens aangaande zijn identiteit volledig correct zijn (DVZ, vraag 7). Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens in verschillende landen waarbij betrokkene verklaarde dat hij nooit andere gegevens heeft gebruikt, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten dan ook onmogelijk om zijn ware identiteit vast te stellen en kan er niet anders dan worden vastgesteld dat betrokkene doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Het gegeven dat betrokkene een kopie van een Taskara neerlegt, wijzigt niet aan het voorgaande. Het betreft hier immers een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG; niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG af op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op de vraag of er redenen zijn die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen een terugkeer naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat het geen probleem is als hij zou worden teruggestuurd naar Oostenrijk. Betrokkene stelt verder dat hij er een brief waarin zijn negatieve beslissing stond beschreven en dat hij zo snel mogelijk het land diende te verlaten. Betrokkene stelt dat indien hij zou terugkeren naar Oostenrijk hij dit weer zou krijgen maar dat zijn problemen in Afghanistan daarna wel nog zouden gelden (DVZ, vraag 40), kunnen echter niet beschouwd worden als gerechtvaardigde redenen om zicht te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk. Betrokkene haalt immers geen gegronde redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten en stelt enkel dat hij in Oostenrijk een negatieve beslissing gekregen heeft en dat hij Oostenrijk diende te verlaten. Het gegeven dat het indienen van een asielaanvraag niet automatisch recht geeft op een verblijfsstatus, kan echter niet automatisch beschouwd worden als een inbreuk door de Oostenrijkse autoriteiten op de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - Austria & Country

Reports on Human Rights Practices for 2011 - AUSTRIA; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot de vraag of er specifieke redenen zijn waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, verklaarde betrokkene dat het land niet echt veel uitmaakt maar dat het belangrijkste is dat hij veilig is. Betrokkene stelde dat hij naar Oostenrijk geweest is maar dat hij daar negatief kreeg. Betrokkene verklaarde verder dat hij problemen heeft in zijn eigen land en daar niet langer veilig is en dat hij daarom naar België gekomen is (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn asielaanvraag in een andere Europese Lid-Staat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve dan ook niet aan de orde.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand geen concrete elementen (DVZ, vraag 39) aan waaruit zou moeten blijken dat hij niet in staat zou zijn om te reizen, in het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 16.1.e van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 13.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op de luchthaven van Wenen.

Een terugkeer naar Oostenrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Oostenrijkse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.(...)"

1.4. Op 21 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissing werd diezelfde dag aan de voogd van verzoeker betekend.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) REDEN VAN DE MAATREGEL :

Artikel 7, eerste lid, 1°wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de

Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij op 11.09.2012 het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 21.11.2012 aan zijn voogd, mevrouw K.B.B., werd betekend. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel voert verzoeker de schending aan “van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 2, i), artikel 3.2 en artikel 16.1, artikel 20, 1 b en c van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 62 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden, van het artikelen 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn, van artikel 10 van het EG verdrag van 25 maart 1957; van artikel 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“(…) De Staatssecretaris maakt ten onrechte toepassing van artikel art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 6 en art. 16.1c en 20§ 1 b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Verzoeker laat gelden dat de Staatssecretaris in de bestreden beslissing niet aangeeft of er redenen zijn om al dan niet aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten al dan niet zouden respecteren de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming alsmede de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet.

Verzoeker kan dus ook niet nagaan of en op welke wijze de Oostenrijkse autoriteiten vermeide Europese wetgeving hebben geïmplementeerd in hun wetgeving.

Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Verzoeker laat gelden dat de Belgische autoriteiten erkennen dat hij een niet-begeleide mindejarige vreemdeling is (geboren 15.05.1995) daar waar de Oostenrijkse autoriteiten verzoeker als meerderjarig beschouwen (geboren 11.03.1993); Verzoeker kreeg derhalve in Oostenrijk geen toegang tot een voogd om hem bij te staan. Uit niets blijkt dat verzoeker enige zekerheid zou hebben op verblijf in Oostenrijk tot zijn meerderjarigheid.

Oostenrijk heeft blijkbaar de asielaanvraag van verzoeker afgewezen. Gelet op het dat Oostenrijk verzoeker als meerderjarig beschouwd, riskeert hij in geval van terugkeer naar Oostenrijk door dat land teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

Een gedwongen terugkeer van een minderjarige vreemdeling naar zijn land van herkomst - zonder enige controle naar het bestaan van enig opvangnetwerk in het land van herkomst - houdt een schending van artikel 3 EVRM en van 48/4 par. 2,b van de vreemdelingenwet in.

Verbod van foltering Art. 3

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Art. 48/4 Vreemdelingenwet

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoon lijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker verwijst hiertoe naar een arrest van de RVV dd. 09.11.2012 (arrestnr. 91 265) inzake HZRATI vs CGVS.

In casu was de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat er m.b.t. een alleenstaande minderjarige - gezien zijn kwetsbaar profiel - er voldoende objectieve indicaties zijn om aan te nemen dat de minderjarige, in acht genomen de context van willekeurig geweld, gedwongen rekrutering van minderjarigen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Aldus kon worden aangenomen dat de minderjarige een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 par. 2,b van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

In casu had de Raad in haar motivering besloten dat er geen enkele garantie bestond dat de minderjarige verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan nog over een familiaal netwerk kon beschikken waarop hij kon terugvallen.

In dit dossier laat huidig verzoeker gelden dat zijn vader verdwenen is en zijn moeder gevlucht is naar Pakistan.

Verzoeker voert dan ook aan dat hij geen familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen, minstens dat de Staatssecretaris geen enkel onderzoek heeft gedaan naar het bestaan van een familiaal netwerk m.b.t. verzoeker.

Verzoeker voert dan ook aan dat de asielaanvraag van verzoeker dient te worden overgedragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen, teneinde ten gronde te worden onderzocht.

Daartoe dient de bestreden beslissing eerst vernietigd te worden.

Door aan de voogd van verzoeker een bevel tot terugbrenging te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de Staatssecretaris.

De Staatssecretaris heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of de rechten van verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Oostenrijk wel zullen eerbiedigd worden, nu hij door Oostenrijk blijkbaar als meerderjarig wordt beschouwd, dan wel dat hij in Oostenrijk het risico loopt om naar zijn land van herkomst te worden gestuurd, zonder enige controle naar enig familiaal netwerk aldaar en zonder rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Staatssecretaris in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting. (...)"

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 2, i), 3.2. en 16.1. van de Dublin II-verordening, van artikel 10 van het EG-Verdrag en van de artikelen 11, 13 en 14 van de richtlijn 2003/9/EG stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om op enigerlei wijze in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepalingen schenden.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en derhalve in dit verband niet dienstig kunnen worden opgeworpen.

Verder dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname of overname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan derhalve in zijn betoog niet dienstig de schending opwerpen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. In casu voert verzoeker aan dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd omdat hierin niet wordt aangegeven *“of er redenen zijn om al dan niet aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten al dan niet zouden respecteren de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming alsmede de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet.”*

2.5. De Raad wijst er op dat de kritiek van verzoeker berust op een onvolledige lezing van de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers expliciet het volgende gesteld: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkel aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.”* en *“Uit recente rapporten (Amnesty international - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 - Austria; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou*

uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (EVRM).” Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

2.6. Uit de hierboven vermelde passage blijkt duidelijk dat de genoemde Europese wetgeving geïmplementeerd werd in het Oostenrijkse recht. De formele motiveringsplicht vereist niet dat verwerende partij nader detailleert in welke Oostenrijkse wetgeving of reglementering de omzetting van de genoemde Europese wetgeving is geschied.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.7. Waar verzoekende partij vervolgens ingaat op de motieven van de eerste bestreden beslissing en deze op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. Kernbetoog van verzoeker is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onvoldoende rekening gehouden heeft *“met de blijvende onzekerheid of de rechten van verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Oostenrijk wel zullen eerbiedigd worden, nu hij door Oostenrijk blijkbaar als meerderjarig wordt beschouwd.”*

2.9. Verzoeker is niet zeker dat zijn rechten als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Oostenrijk gerespecteerd zullen worden, maar hij gaat eraan voorbij dat hij tegenover de Oostenrijkse autoriteiten verklaard heeft geboren te zijn op 11 maart 1993, zoals de eerste bestreden beslissing vaststelt. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Op basis van deze geboortedatum werd verzoeker meerderjarig op 11 maart 2011. Het mag verzoeker dan ook niet verbazen dat hij in Oostenrijk *“geen toegang [kreeg] tot een voogd om hem bij te staan”*.

2.10. De Raad volgt verzoeker niet wanneer deze stelt dat *“de Belgische autoriteiten erkennen dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is”*. Dit kan immers niet gelezen worden in de bestreden beslissingen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet meer dan dat hij *“geregistreerd”* werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling *“Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 17.04.2012 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn”*. Ook de tweede bestreden beslissing stelt op grond hiervan aangaande verzoeker vast, *“geboren te [Z.], op 15.05.1995 (ALIAS AT: 11.03.1993)”*. Dit blijkt ook uit de vraag van verwerende partij van 23 oktober 2012 tot terugname van verzoeker gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten waarin vermeld wordt: *“Based on his declared date of birth applicant is registered in Belgium as an unaccompa[...]nied minor. No age assessment was conducted”*. Er werd geen leeftijdsonderzoek gevraagd voor verzoeker en de Raad ziet ook niet in waarom verwerende partij dit zou dienen te vragen of wat de toegevoegde waarde hiervan zou zijn aangezien op de dag dat verzoeker een asielaanvraag indiende, namelijk op 17 april 2012 via een “Hit Eurodac” al gebleken was dat verzoeker in Oostenrijk gekend was en dus hoogstwaarschijnlijk voor een vraag tot terugname in aanmerking kwam. Verwerende partij is blijkens de bestreden beslissing zeer zeker op de hoogte van het feit dat verzoeker een andere geboortedatum heeft opgegeven in Oostenrijk volgens dewelke hij meerderjarig zou zijn, maar de Raad ziet niet in waarom verwerende partij dit zou dienen uit te klaren via een leeftijdsonderzoek dat enige tijd in beslag zou nemen, indien op de dag dat verzoeker een asielaanvraag indient reeds blijkt dat hij in Oostenrijk gekend is en de Oostenrijkse autoriteiten naderhand ook instemmen met het verzoek tot terugname.

2.11. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2012 niet aangegeven heeft dat deze minderjarigheid een reden vormt om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk. Verzoeker verklaarde integendeel: *“Als jullie mij terugsturen naar Oostenrijk is dat geen probleem”*. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift derhalve niet dienstig betogen dat *“de Staatssecretaris [...] niet voldoende rekening [heeft] gehouden met de blijvende onzekerheid of de rechten van verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Oostenrijk wel zullen eerbiedigd worden”*.

2.12. Verzoeker toont bovendien nergens in concreto aan dat indien hij voor de Oostenrijkse autoriteiten alsnog aanhaalt minderjarig te zijn, zij daar niet terdege rekening mee zouden houden bij de behandeling van zijn asielaanvraag, indien de minderjarigheid effectief aangetoond wordt

2.13. Waar verzoeker opwerpt dat hij *“in Oostenrijk het risico loopt om naar zijn land van herkomst te worden gestuurd, zonder enige controle naar enig familiaal netwerk aldaar en zonder rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel”* laat hij na zijn betoog in concreto te onderbouwen. Uit niets blijkt dat verzoeker door de Oostenrijkse autoriteiten gerepatriëerd zal worden zonder onderzoek van zijn asielaanvraag en van de situatie in zijn land van herkomst, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat de verwerende partij zelf een onderzoek diende te verrichten naar het bestaan van een familiaal netwerk van verzoeker in Afghanistan.

2.14. De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing op een uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk, dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Oostenrijk aangesloten is en ingegaan wordt op verzoekers verklaringen met betrekking tot de aan hem tijdens zijn Dublininterview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom hij besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker gaat totaal niet in op de bedoelde motivering in de eerste bestreden beslissing. Hij brengt in het bijzonder niets in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt: *Met betrekking tot de vraag of er specifieke redenen zijn waarom betrokkene precies in België een asielaanvraag wil indienen, verklaarde betrokkene dat het land niet echt veel uitmaakt maar dat het belangrijkste is dat hij veilig is (...)*. en *“Op de vraag of er redenen zijn die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen een terugkeer naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat het geen probleem is als hij zou worden teruggestuurd naar Oostenrijk.”* Verzoeker toont voorts, zoals reeds eerder gezegd, nergens in concreto aan dat de Oostenrijkse autoriteiten hem op een gedwongen wijze naar zijn land van herkomst zullen repatriëren zonder dat deze het bestaan van een opvangnetwerk voor verzoeker nagegaan hebben.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA